

Ale dovolací stěžovatelka vytýká také, že místopřísežné seznání jmění bylo neúplné a nesprávné a že bytové zařízení zůstavitelovo bylo příliš nízko oceněno. Je sice správné, že pozůstalostní soud není oprávněn zkoumati místopřísežné seznání jmění v tom směru, zda jest úplné, nýbrž má projednávatí jen o jmění, jak je uvedeno v seznamu, a odevzdati je (rozh. č. 14006 Sb. n. s.). Rovněž není nesouhlas mezi místopřísežným seznáním několika dědiců na závadu, aby nebyla pozůstalost odevzdána (rozh. č. 6935 Sb. n. s.). Ale v souzeném případě nutno onu výtku posuzovati v souvislosti s tvrzením dovolací stěžovatelky, že Konrád H. ji nemohl v pozůstalostním řízení zastupovati pro nedostatek zvláštní plné moci. Ježto podle § 114 nesp. pat. zmocněnec, jenž za dědice bezvýmínečně se přihlásivšího učiní místopřísežné seznání jmění, musí míti zvláštní plnou moc k potvrzení správnosti údajů vlastním podpisem místo přísahy, zmocněnec Konrád H. však k tomu zmocněn nebyl a jeho jednání v té příčině dodatečně dovolací stěžovatelka řádně neschválila, jest i tato část pozůstalostního řízení zmatečná (§ 41, odst. 2, písm. f), zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.). Bylo proto pozůstalostní řízení v této části zrušeno a nařizeno, aby prvý soud v té příčině znovu jednal.

Čís. 16461.

Vliv úmrtí osvojitele na řízení o schválení osvojovací smlouvy (zák. č. 56/1928 Sb. z. a n.).

Jestliže osvojitel zemřel před soudním schválením osvojovací smlouvy a soudu je to známo, nelze schváliti osvojovací smlouvu.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, R I 1208/37.)

Soud první stolice schválil usnesením ze dne 17. března 1937 smlouvu ze dne 27. října 1934, jíž Josef K., narozený dne 27. února 1851 a zemřelý dne 22. března 1936, přijal za vlastního Josefa B., narozeného dne 6. ledna 1902, a uvedl v otázce, o niž jde, v důvodech: Osvojitel Josef K. zemřel sice 22. března 1936, ale smlouva o osvojení Josefa B. byla uzavřena již dne 27. října 1934, a Josef K. byl zastoupen podle plné moci z 1. září 1934 Dr. Ladislavem W., advokátem v P. Úmrtí osvojitele Josefa K. nemá vlivu na postup řízení o osvojení, protože se trvání plné moci v nesporném řízení řídí obsahem plné moci a soukromým právem (§§ 9 a 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a § 23, odst. 2, §§ 31 a 35 c. ř. s.). Rekursní soud k rekursu zákonných dědiců, jimž bylo doručeno usnesení prvního soudu, zamítl žádost Josefa K. a Josefa B. Důvody: Schválení osvojovací smlouvy, o niž jde, nutno odepřítí i se zřením na ustanovení § 8, odst. 3, zák. č. 56/1928 Sb. z. a n., jež uvádí, že schválení nemá účinku, jestli před schválením smlouvy jedna ze stran zemře. Osvojitel Josef K. zemřel dne 22. března 1936, tedy v době schválení osvojovací smlouvy nebyl již mezi živými, a nebylo proto již možno, aby soud schválil osvojovací smlouvu, když zákon klade důraz na to, aby i v době soudního schvá-

lení byla tu smluvní vůle obou stran (viz Komentář k čs. obč. zák. Rouček-Sedláček, str. 904 až 906). Bylo proto nutno rekursu vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatele Josefa B.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není oprávněn, neboť právní názor rekursního soudu, že nelze schváliti osvojovací smlouvu po smrti osvojitele, je správný. Nemělo by smyslu schváliti smlouvu, když schválení podle § 8, odst. 3, zák. ze dne 28. března 1928, č. 56 Sb. z. a n., nemá účinku, jestliže osvojitel zemřel před schválením a osvojovací smlouva se stává právně účinnou teprve soudním schválením, takže by v souzeném případě soud vědomě vydal právní akt, který nemá a nemůže míti právního účinku. Také z ustanovení § 4, odst. 1, uved. zák. vyplývá právní nemožnost schválení osvojovací smlouvy po smrti osvojitele neb osvojence. Není totiž po smrti jednoho ze smluvců již možno, aby mezi nimi nastal po právu týž poměr jako mezi rodiči a dětmi (§ 4, odst. 1, uved. zák.), což podle zákona má právě býti právním účinkem osvojovací smlouvy jako smlouvy, kterou se obdobně jako smlouvou manželskou upravují v podstatě ryze osobní poměry smluvců.

Čís. 16462.

I. Pro otázku aktivního oprávnění dědice, jemuž byla pozůstalost odevzdána, k žalobě o zaplacení pozůstalostní pohledávky není rozhodující ani, jak byla pohledávka v pozůstalostním řízení uváděna nebo oceněna, jak byla uvedena v odevzdací listině a jak byl proveden její knihovní zápis, ani to, co byla uvedeno v knihovním vyřízení doručeném dlužníku.

II. Jestliže smluvci sjednali před světovou válkou zápůjčku v říšskoněmeckých zlatých markách, aby byl věřitel zajištěn proti možným měnovým změnám, a dlužník platil po několik let po skončení inflace marky úroky v tuzemské měně ve výši odpovídající zápůjčce přepočtené na tuzemskou měnu, uznal tím svůj závazek ze zápůjčky až do této výše. Třebaže československé zákonodárství neuznává zásadně nárok na dohodnocení, není dohoda o dohodnocení ani zakázána, ani za všech okolností v rozporu s dobrými mravy.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv I 1376/36.)

Podle dlužního úpisu ze dne 2. ledna 1889 zapůjčila žalobcova matka Terezie P. Bohumilu T. 5.500 zlatých říšskoněmeckých marek (5.500 RM in Gold) a dlužník se zavázal platiti pod ztrátou lhůt $4\frac{3}{4}\%$ úroky v pololetních splátkách pozadu a 6% úroky z prodlení a po čtvrtletní výpovědi. Pro tuto pohledávku ve zlatých markách bylo vloženo zá-